

АЛЕКС БОЛДИН
ПРАСЕ НА ВЪРБАТА

chitanka.info

Отдавна не съм виждал Дончо така умърлушен. Сякаш го бе попарила гореща вода на място, дето не е за споменаване.

Ето и сега, седим на нашата маса в нашето си градско кафене, посрбваме черната ароматна течност от белите порцеланови чашки и се гледаме един друг. Правя решаващ опит да отгатна причината за лошото му настроение. Накрая той въздъхва и ми доверява:

— Как да бъда на кеф, бе братче, когато съм загубил тефтерчето си с историите...

— За какво тефтерче става на въпрос? — попитах неосведомено.

— Водя си архив за най-интересните случки през моя живот, иначе всичко се забравя. Ще остареея, ще ме хване склерозата и няма да има какво да разправам на внуците и приятелите.

Усмиввам се весело, намигвам му с онова мое око, дето го е хванало нервен тик и го успокоявам.

— Загубил си... загубил! Ще го намериш някой път, когато не очакваш. Вероятно помниш от него някоя интересна история за разправяне, или не е така?

— За помнене, помня, и не една — каза замислено Дончо, после се ухили широко, намести се на стола и започна:

— Преди трийсетина години пътувах много. Ако не знаеш, ще ти доверя, че бях спортист по радиозасичане. Обикалях цялата страна. Познавах всички кътчета на нашите гори и планини. Такива си бяха изискванията в тоя спорт. Отначало бях състезател, а после и треньор. Радиостанциите си ги правех сам. Да знаеш каква мъка беше за радиочасти, но това е друга тема.

Сега ще ти разкажа за едно мое ходене до Монтана.

В тоя град имаше много ловджии. Събираха се всяка събота в едно кафене и си разказваха ловджийски истории. Накрая обявяваха конкурс за най-добре разказана история или за най-добре представена ловджийска случка.

Имаше един Иван. Той бе известен с куриозните си измислици и почти беше спечелил наградата. Каква беше неговата лакърдия ли?

Ами каза, че нямал ловно куче. Ходел на лов с жена си и я ползвал за куче. Тя била много пъргава и подвижна булка. Веднъж като бродели по Сумерския район, тя щъкнала насам-натам, „развъртяла опашка“, както се изрази той и вдигнала от един шубрак ято яребици.

Почнали да стрелят, обаче той бил пръв. Като гръмнал с чифтето и паднали четиринайсет яребици наведнъж. Можеш ли да повярваш?

— Абсурд! В един патрон има към двайсетина сачми, но да улучат четиринайсет от тях и то осакатяващо... Абсурд!

— Всички мислехме така. Щяхме да дадем на него наградата, но думата взе полковник Пламен Николов. Той отговаряше за военните гарнизони на цяла северозападна България.

Та тоя полковник, аз му казвах Пачо, защото се чувствахме много близки, разказа една история, чиято логика граничеше с абсурда. Ето с какво ни зарадва: „Тръгнахме ние в една снежна утрин с уазката на гарнизона. Бяхме аз, капитан Пенчев, лейтенант Колев и старшина Узунов. Пътувахме за Дунава. Колегите ми бяха много запалени ловджии. Щом станеше въпрос за лов, никакво лошо време не можеше да ни разколебае. Бях повел моята красива кучка Лиза. По онова време беше много млада, пъргава и игрива. Лесно се лъжеше по дивечова диря, но след тоя лов видях, че може да се разчита на нея. Минахме село Ковачица, стигнахме Станево. В низината под него имаше едни блата и шубраци, не мога да ти ги опиша. Беше място само за лов. Вървахме в дълбок сняг. Стигаше ни чак до кръста. Правехме с усилие пъртина. Кучката подскачаше пред нас. Пропадаше в някоя преспа, излизаше с мъка, отклоняваше се встрани към някой храсталак, а после пак се стрелкаше напред. И на нея ѝ беше трудно. В един момент разбрах, че е надушила дивеч. По какво познах ли? Ами тя си има навика, като го открие, да спира и вдига предна лапа. Обръща се към мен, сякаш да ме подкани да вървя, и пак се втурва по дирята. Тоя път тя тичаше право към Дунава. Не виждахме никъде следи. Капитан Пенчев взе да се бъзика, че моята кучка и заек не може да открие, та какво ли остава за нещо по-голямо. Аз обаче имах доверие на животинския ѝ нюх. Вървах упорито след нея, а четата ме следваше. Стигнахме до брега, когато тя спря. Огледа се, задуши с нос, върна се малко назад и вдигна предна лапа. Това беше нейният знак, че е открила дивеч. Гледахме около нея, но не виждахме нищо. Отпред течеше реката. Отляво и отдясно белееха дълбоки преспи сняг. Стоеше кучката край една голяма клонеста върба, вдигнала крак, и потупваше с опашка. Видя тя, че се колебаем. После изправи глава нагоре и се опита да залае. Не го стори, защото знаеше, че ще уплаши дивеча. Мълчеше, плезеше език и ни гледаше. Вдигнахме и ние глави и какво

да видим... В клоните на върбата се бе загнездило прасе... Прицелих се в него и... Дум! Падна прасето. Не беше много голямо, но добре охранено. Абе, истинско диво прасе си беше, мъжко. Нарязахме го още там на късове, поделихме си го и тръгнахме обратно към уазката.“ — „Не може да бъде! Прасе да се качи на върба! Такава ловджийска лъжа за пръв път чувам!“ — изсмя се Иван.

Всички бяхме съгласни с него. „Чакайте бе, чакайте!... — опита се да протестира полковник Николов. — Изслушайте ме!“

Къде ти! Никой не го слушаше. Решихме, че той ще бъде призьорът за най-сполучливо разказана ловджийска история. Приготвихме му наградата. А тя, знаеш ли каква беше?... Една ловджийска гилза, надяната на жълта лента. Жълтото, в нашия бранш, е символ на лъжата, на голямата дяволия. Съдиите затова дават жълт картон на провинилите се футболисти.

Връчихме му наградата, а той продължаваше да си настоява на своето, че историята му е била истинска.

Накрая се съгласихме да го изслушаме. Думите му бяха буквално следните: „И на мен, колеги, ми се виждаше абсурдно, но после съпоставих фактите и видях, че е възможно прасето да се е качило на върбата неволно, без да си иска. Преди два дена беше навалял голям сняг. Цялата върба бе обсипана с него, та чак се бе свела до земята. Възможно е прасето да е било полегнало на някой неин сведен клон, за да си почине. Като поопадал снега, клонът се изправил и то заедно с него се вдигнало нагоре. После е ясно! Прасетата ги е страх да слизат от високото. Това не са котки?! Останало си е там, да си чака съдбата.“

Засмяхме се още повече на думите му. Те ни се сториха кулминация на абсурда.

— Е, добре. Той не се ли обиди на наградата? Та нали тя се дава за най-лъжлива разказана история.

— О-о-о, не! Напротив! Прие наградата, а после каза, че я е закачил за спомен над камината. Тя му напомняла за необикновенния лов.

Дончо спря за минута, защото отнякъде се появи негов приятел. Здрависаха се, потупаха се по рамо. Дребната сервитьорка тутакси се появи, като че ли от нищото.

— Още едно кафе, моля, с много сметана! — поръча Дончо.

Приятелят му седна при нас. Темата на разговора се смени. От участник в разговора, аз станах слушател.

Дончо явно дължеше пари на своя приятел, защото извади две двайсетолевки и му ги тикна в ръката. Оня пък, доволен от върнатия заем, повика сервитьорката и щедро заплати цялата сметка на масата. Нещо се бе объркало обаче в разплащането, защото Дончо се загледа в приятеля си и попита:

— Колко ѝ даде на тая кукла?

— Двайсет лева, а тя ми върна шестнайсет.

— Ами и аз дадох двайсет лева. Излиза, че сме платили и двамата! Три кафета ни излязоха двайсет и четири лева.

Приятелят му пребледня, после стана и се запъти към касата на заведението. Повика сервитьорката обратно. Тя дойде, изслуша рекламацията, а после заяви:

— Ами аз си върнах двайсетте лева на господина с белия пуловер, а на вас дадох точното ресто!

Време беше Дончо да изрази своя протест:

— Моите пари в портмонето бяха осемдесет лева. На теб върнах четиридесет, а на вас дадох двайсет за кафето. Ето, нямам грешка! Останали са ми само двайсет лева, а двайсет липсват! Значи двайсетте са у вас!

— Не-е-е. Аз ви сложих двайсетте лева хей тук, на масата, но вие не обърнахте внимание...

Тя си твърдеше на своето, а Дончо бледнееше от яд. Тънкият момент на прибирането на двайсетолевките ни бе убягнал от погледа. Разбира се рекламация се прави навреме, а сега излизаше, че обвинява сервитьорката в измама. Дали пък Дончо не помнеше колко пари е имал в портмонето?

Той схвана деликатността и скандалното положение на ситуацията и реши да не настоява повече за връщане на липсващата двайсетолевка.

Сервитьорката обаче демонстрира обида. Бръкна в джоба, извади десет стотинки и ги хвърли на масата.

— Това е бакшишът, който ми дадохте. Вземете си го!

— Затрябвали са ми тия десет стотинки! Твои са, ти даде бакшиша! — побутна Дончо монетата към приятеля си. Оня също

отказа да я вземе и новичката пара заблестя самотно на снежнобялата покривка, в очакване да стане нечия собственост.

— Много ти е хубав пуловера! Кой ти го плете? — попитах Дончо, за да разсея напрежението и загладя конфузията.

— Жена ми го плете! Нали е майстор, а?

— Супер е! Само за лов на прасета!

— Да-а-а! Ама аз не съм ловджия, а рибар. В тая история не съм участвал. Само я чух.

— Нищо! И за риболов е добър, особено в студените зимни дни.

— Да, бе! — тихо продума Дончо, после се усмихна леко и се замисли за нещо свое, вероятно за някоя друга интересна история, записана в синята тетрадка, която толкова упорито е търсел, но не е успял да открие.

Време ми беше да тръгвам. Неусетно бе станало обяд. Заведението непрекъснато се пълнеше с народ. Дребната сервитьорка сновеше като видра между масите. Ръцете ѝ така ловко играеха, сякаш не бяха ръце на сервитьорка, а ръцете на прочутия български илюзионист Мистер Сенко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.